

Udtryk vare maaskee ikke aldeles adæquate, navnligt forsaavidt man seer hen til § 14, og man har derfor foreslaaet dem forandrede til „om Lovforslaget eller hvert mindre Affnit af samme“. Under de sidste henhøre da ogsaa de enkelte Paragrapher, forsaavidt de danne særskilte Affnit.

Borgen: Maa det være mig tilladt, at yttre et Par Ord i Anledning af det Indbringingsforslag, som jeg har fremsat til § 11. Saavidt det har forekommet mig, er Hovedgrunden, hvorpaa Udvalget støtter den Bestemmelse, at en vedvarende Comitee skulde nedsættes, for at bedømme de indkommende Lovforslag fra Thingets Medlemmer, den, at der ved vilde spares betydelig Tid for Behandlingen af andre Sager. Jeg kan ikke indrømme, at dette vil blive Tilfældet. Jeg seer nemlig ikke, at Forskjellen mellem Udvalgets Forslag og det af mig proponerede er nogen anden end den, at i første Tilfælde vil Betænkning blive afgivet af en Comitee, og Forslaget blive fremsat af dens Ordfører, og i sidste Tilfælde, efter mit Forslag, vil Forslaget blive fremsat af Forslagsstilleren selv. Jeg kan desuden ikke antage, at der vil mangle Tid til at tage saadanne Forslag under den Overveielse, som her fordres. Jeg maa nemlig bede erindret, at vi nylig have haft en flere Dages Frist, hvori intet Møde kunde afholdes, og i denne kunde mange Lovforslags Skjæbne være bleven afgjort, forsaavidt det skulde bestemmes, om de skulde fremmes eller ikke, og saaledes vil der til enhver Tid gives Leilighed til at tage saadanne Spørgsmaal under Forhandling, uden at Thingets øvrige Forretninger derved ville blive standsede. Med Comiteer i Almindelighed er der altid noget Misligt forbundet; enhver Comitee er kun en Nødhjælp, man griber til, fordi man antager, at Thinget ikke i sin Heelhed er i Besiddelse af den Dygtighed, der vel udfordres til, uden den Veiledning, som en Comitee kunde give, at behandle en Sag. Meest svarende til Idealet af en Forsamling vilde altsaa den være, som ikke behøvede at nedsætte nogen Comitee, men umiddelbart kunde selv tage enhver Sag under Behandling. Men en Nødhjælp skal man kun gribe til saa lidt

som muligt, og det Samme gjælder altsaa ogsaa med Hensyn til Brugen af Comiteer. Man skal ikke benytte dem, uden hvor Omstændighederne gjøre det nødvendigt. Derimod skulde man hellere optage en anden parlamentarisk Skik, som har store Fordele, idet Forsamlingen selv, naar Omstændighedene tillade det, kunne danne sig til Comitee, det vil sige, at Forsamlingen med Tilfidesættelse af de strengere Baand, som Forretningsordenen paa lægger, under friere Former, mere som samtale, med korte Bemærkninger, korte Spørgsmaal og Svar, overhovedet saaledes som det pleier at være Tilfældet i en Comitee, kunde behandle Sager, som egne sig dertil; og efter min Mening ville Sager af den Natur, som her er Spørgsmaal om, være særdeles vel skikede til en saadan Behandling, og det vilde vistnok være en frækende Tanke, dersom man skulde antage, at Thinget i sin Heelhed ikke skulde kunne være istand til at afgjøre et saa foreløbigt Spørgsmaal som det, om en Sag skulde fremmes til videre Behandling eller ikke. I al Fald vilde et Feilgreb i denne Henseende ikke medføre nogen videre Følger. Men, naar jeg har sagt, at der ved enhver Comitee er noget Misligt, gjælder det fornemmeligt om en saadan staaende Comitee, som her er bragt i Forslag; dens Opgave er nemlig at afgive Betænkning om ethvert Lovforslag, som af Thingets Medlemmer indbringes. Disse Forslag kunne være af høist forskjellig Natur, og det vil altsaa blive nødvendigt, at man maa søge i Comiteen optaget Repræsentanter for de meest forskellige Arter af Sagkundskab, uden at det dog derfor vil blive muligt at faae enhver Retning repræsenteret. Men man betænker derved ikke, at jo mere speciel Kundskab i ethvert Fag, man bringer ind i Udvalget, desto mere vil det i Afgjørelsens Dieblik blive overladt til de enkelte Medlemmer, der ere i Besiddelse af særegen Kundskab, at afgjøre Forslagets Skjæbne, og at de øvrige Medlemmer i saa Fald i Hovedsagen ville blive ørkesløse. Lader os endogsaa antage det Tilfælde, som er forudsat, og som let kan indtræffe, at de 9 Medlemmer ikke blandt sig fandt den særegne Kundskab, der udfordres til at afgive Betænkning om en vis speciel Gjenstand, og saaledes vare nødt til at forstærke